

Arrest

nr. 227 091 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 31-jarige soennitische Afghaan van Pashai origine, geboren in het dorp Amla, gelegen in het district Dar-e Noor in de provincie Nangarhar. Uw ouders zijn overleden. U heeft geen broers of zussen. U bent sinds 2006 getrouwd en heeft drie dochters en een zoon. Uw gezin is woonachtig in Amla. Volgens uw verklaringen werkte u tussen 2006 en 2015 op de basis op de luchthaven van Jalalabad bij de MRF, daarna bataljon Shahin ('Shahin Kandak') genaamd en later hernoemd als het O2 bataljon. Aanvankelijk was dit bataljon onafhankelijk en later kwam het onder controle van de NDS (National Directorate of Security). U voerde in de gehele provincie Nangarhar missies – dagoperaties, nachtoperaties, meerdaagse operaties – uit. Tijdens deze missies bestond de taak van uw team er uit om ervoor te zorgen dat er niemand in of uit de omgeving van de locatie van de raid kon komen. Als uw

team geen missies had, trainde u op de basis aan de luchthaven van Jalalabad. Daarnaast bewaakte uw team de gevangenen genomen personen op de basis tot zij werden overgedragen aan de NDS.

Uw bataljon werkte nauw samen met de Amerikanen en opereerde tot 2011 geheel onafhankelijk van de Afghaanse autoriteiten. Na 2011 werd uw bataljon gecontroleerd door de Afghaanse veiligheidsdienst NDS, maar bleef het samenwerken met de Amerikaanse strijdkrachten.

Nog volgens uw verklaringen begonnen uw problemen wanneer uw schoonvader op een begrafenis werd aangesproken door de taliban over uw werk met Amerikanen op een basis. Uw schoonvader ontkende dat u met Amerikanen samenwerkte, waarop er een woordenwisseling met de taliban ontstond. Enkele dagen na het voorval op de begrafenis klopten er vervolgens onbekende mensen aan bij uw woonst. Deze personen waren op zoek naar u, wilden u dringend spreken en beweerden dat u hen telefonisch zou hebben meegedeeld dat u thuis was. Nadat uw echtgenote ontkende dat u thuis was, vertrokken de onbekende personen.

Wanneer u voor uw verlof met uw vrouw belde, vertelde zij u over de gebeurtenissen op de begrafenis en aan jullie woonst en raadde zij u aan niet naar huis te komen daar het hele dorp op de hoogte was van uw werkzaamheden. U kwam één dag na uw geplande verlof naar huis, bleef deze periode thuis en reisde één dag voor het einde van uw geplande verlof terug naar de basis. Nabij het dorp Satakani werd u door een onbekende man aangemaand te stoppen. U negeerde het verzoek en reed door, waarna er op u geschoten werd. Na aankomst op de basis belde u met uw schoonvader en vertelde u over het voorval onderweg. Uw schoonvader concludeerde dat uw leven in gevaar was, waarop u hem vroeg om te kijken of iemand u het land uit kon krijgen. Uw schoonvader zorgde er vervolgens voor dat u in contact kon treden met een smokkelaar.

Op 5 mei 2015 begon u aan uw reis. U reisde vanaf de basis naar Jalalabad, waar u een nacht verbleef. Vervolgens reisde u door naar Kabul, waar u ook een nacht verbleef. De volgende dag reisde u per vliegtuig legaal van Afghanistan naar Iran middels een visum. U reisde vervolgens in zo'n twee jaar via Turkije en Bulgarije naar Europa en uiteindelijk naar Frankrijk. In Frankrijk diende u op 23 juni 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde in Frankrijk dat u sinds 2006 werkzaam was op de luchthaven van Jalalabad, dat u werd opgeleid door de Amerikanen en dat u lid was van het Amerikaanse marinekorps tot beëindiging van uw contract wegens terugtrekking van de Amerikaanse troepen. Nog verklaarde u dat de taliban identiteitsdocumenten in handen kregen van Afghanen die voor de Amerikanen werkten, u bedreigden, dat een van uw vrienden en collega's door de taliban werd gedood, dat de politie u niet kon beschermen en dat u daarop besloot om Afghanistan te verlaten. Er werd op 20 juni 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Franse beroepsinstantie besloot op 30 november 2017 eveneens tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Vervolgens besloot u van Frankrijk naar België te reizen. U kwam op 14 december 2017 aan in België en diende op 21 december 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban te worden gedood.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw originele taskara, uitgegeven op 12 hamal 1393 (Gregoriaanse kalender (GK) 1 april 2013); een geplastificeerde badge van de 'Government Forces of Afghanistan', uitgegeven op 1 januari 2014; een origineel certificaat 'Basic Map Reading', gedateerd op 14 januari 2006; een origineel appreciatiecertificaat van de Special Reaction Forces of Jalalabad, gedateerd op 5 juli 2014; zes foto's van uzelf op uw werk waarvan vier ongedateerd en twee gedateerd in 2007; en een etiket van DHL, gedateerd op 25 september 2016 te Kaboel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1 p. 3; CGVS 2, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') tot uw vertrek in 2015 (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 18) en dus ook niet aan uw verblijf in een basis op de luchthaven van Jalalabad.

Zo geeft u aan dat u eerst bij de MRF, dan bij Shahin kandak (Shahin bataljon) en vervolgens bij het 02-bataljon actief was (CGVS 1, p. 15; CGVS 2, p. 3). U geeft aan dat kort na uw indiensttreding de naam MRF wordt gewijzigd in Shahin kandak. Deze naam werd aangehouden tot uw vertrek, maar na de integratie binnen de NDS in 2011 heette uw bataljon ook '02-bataljon' (CGVS 1, p. 15). De basis waar u werkte bleef ondanks de naamwijzigingen hetzelfde: op de luchthaven van Jalalabad, basis Shahin kandak (CGVS 1, p. 16; CGVS 2, p. 12). Uit de op het CGVS beschikbare documentatie werd de bataljonsnaam Shahin niet teruggevonden in Jalalabad noch in de provincie Nangarhar, maar in de provincie Balkh, vlakbij Mazar-e Sharif (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat het Shahin kandak heette en ook gekend was als 02. Nog merkt u op dat er erg geheime operaties werden uitgevoerd en dat men op de basis erg strikt was (CGVS 1, p. 17). U klaart de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de gevonden informatie niet uit. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw activiteiten binnen het Shahin bataljon onder druk te staan.

Nog geeft u aan dat u in 2006 met de Amerikanen samenwerkte en dat het niets met de Afghaanse overheid te maken had. In 2011 werd uw bataljon afhankelijk van de NDS en werd het door hen gecontroleerd (CGVS 1, pp. 5, 16), maar bleef u werken voor de Amerikanen (CGVS 2, p. 12). Tijdens uw loopbaan was er geen sprake van een verband met bijvoorbeeld het Afghaans leger (ANA) en u benadrukt dat er absoluut geen connectie was met de Afghaanse overheid (CGVS 2, p. 4). Deze uitspraken stroken echter niet met hetgeen afgebeeld is op de door u voorgelegde foto's. Uit de zes neergelegde foto's blijkt nergens dat u op het moment dat deze foto's werden genomen – vier ongedateerd, twee gedateerd in 2007 – daadwerkelijk onder de jurisdictie van de Amerikaanse strijdkrachten stond (CGVS 2, p. 12). Op de foto's prijken immers Afghaanse vlaggen en logo's op de uniformen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u op de door u voorgelegde foto's

enkel met andere Afghaanse soldaten staat afgebeeld, terwijl u aangeeft dat u tussen 2006 en 2011 met de Amerikanen samenwerkte en niets met de Afghaanse autoriteiten te maken had (CGVS 1, pp. 5, 16). Nog moet worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De voorgelegde foto's kunnen uw verklaringen dat u voor de Amerikaanse strijdkrachten actief was tussen 2006 en 2015 op geen enkel moment ondersteunen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Daarnaast geeft u aan dat u altijd met een Kalasjnikov werkte (CGVS 2, p. 4) en dat er in de dorpen alleen met een PK-M (polemët kalasjnikova modernizirovannyj, gemoderniseerde Kalasjnikovmitrailleur), Kalasjnikov en RPG (rocket-propelled grenade, raketwerper) werd gewerkt (CGVS 2, p. 4). Uit de op het CGVS beschikbare documentatie blijkt dat de Amerikaanse defensie- en elite-eenheden weliswaar leren omgaan met een Kalasjnikov, maar dat deze niet tot de uitrusting van de Amerikaanse troepen behoort (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u louter met wapens werkte die niet tot de wapenuitrusting van de Amerikaanse troepen behoren, leidt er wederom toe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u voor de Amerikaanse strijdkrachten werkte en niets met de Afghaanse autoriteiten te maken had op losse schroeven komt te staan.

Voorts legt u ter ondersteuning van uw verklaringen twee certificaten uit 2006 en 2014 voor. Betreffende de certificaten dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar zijn ondertekend door een Unit Commander, Chief US Advisor en een Unit CDR, maar dat de namen van deze personen ontbreken. Daarnaast onderbreken ook andere ook de symbolen van het Amerikaanse leger op de certificaten – er is enkel een Amerikaanse vlag aanwezig. Dergelijke anomalieën leiden ertoe dat de authenticiteit van de certificaten niet kan worden gegarandeerd. Het certificaat uit 2006 vermeldt een basiscursus kaartlezen. Wanneer u wordt gevraagd wat deze cursus precies inhield, waar u de cursus kreeg en hoe lang u de cursus volgde, geeft u kortweg aan dat u het certificaat na een training kreeg (CGVS 1, p. 19). Het certificaat uit juli 2014 werd uitgegeven na een 'superior performance beyond the call of duty'. Wanneer u wordt gevraagd wat deze superieure actie dan precies inhield, antwoordt u zeer oppervlakkig dat iedereen die actief was in een operatie zo'n certificaat kreeg (CGVS 1, p. 19). Wanneer u opnieuw wordt aangemoedigd meer te vertellen over acties van deze speciale unit, antwoordt u wederom zeer algemeen door te stellen dat u nachtoperaties deed en daarom een certificaat ontving (CGVS 1, p. 19). Dat u zo weinig weet te vertellen over de reden waarom u dit certificaat kreeg – terwijl u slechts twee andere certificaten ontving tijdens uw voorgehouden jarenlange loopbaan (CGVS 1, p. 19) – houdt geen steek en heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

U legt ook een geplastificeerde badge uit 2014 voor. De badge blijkt geen originele badge, maar werd in België uitgeprint en geplastificeerd door het personeel van het opvangcentrum op uw vraag en aan de hand van uw aanwijzingen (CGVS 2, p. 16). De originele badge zou u hebben achtergelaten in de militaire basis. U verklaart dat de badge werd gemaakt en gegeven door de Amerikanen op Shahin kandak en dat deze enkel voor het salaris werd gebruikt (CGVS 1, p. 18). Op de badge prijkt de naam 'Mobil Reaction Force'. Wanneer u wordt gevraagd wat dat precies betekent, verklaart u dit – ondanks dat u in 2014 reeds acht jaar met de Amerikanen zou hebben samengewerkt – niet te weten (CGVS 1, p. 18). Bovendien blijken er, ondanks dat de badge werd gemaakt en verspreid door de Amerikanen, op de achterzijde van de badge verschillende stijl- en spelfouten te staan. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, heeft u geen idee hoe die fouten er in zouden kunnen zijn geslopen (CGVS 1, p. 18). U klaart niet uit waarom een door de Amerikanen aangemaakte badge niet in correct Engels werd opgesteld. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk te staan.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Deze certificaten en badge ontberen bijgevolg elke bewijswaarde.

Nog vertelt u over diverse incidenten die op en aan de basis gebeurden wanneer u er werkzaam was. Zo vertelt u dat er twee of drie keer een zelfmoordaanslag werd gepleegd op de ingang van de basis (CGVS 2, p. 13) en dat er drie soldaten werden gedood aan ingang van Shahin bij een ander incident (CGVS 2, p. 14). Nog vertelt u gedetailleerd over een vliegtuigcrash naast de wachttorens. U herinnert zich een grote klap, de aanwezige brandweer en vertelt dat jullie niet dichterbij mochten komen. Ook vertelt u over de slachtoffers: de inzittenden van het vliegtuig en twee mannen die zich in de wachttorens bevonden (CGVS 2, p. 14). Uit de op het CGVS beschikbare documentatie blijkt dat er in februari en december 2012 verschillende zelfmoordaanslagen plaatsvonden aan de militaire basis en luchthaven van Jalalabad (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook blijkt er één

vliegtuigincident te hebben plaatsgegrepen op de luchthaven van Jalalabad. Een Amerikaans militair transportvliegtuig crashte op 2 oktober 2015 vrijwel meteen na de start en belandde in de omheiningsmuur en wachttorens. Alle inzittenden alsook twee of drie Afghanen in de torens kwamen bij deze crash om het leven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens uw verklaringen vertrok u al in mei 2015 uit Afghanistan (CGVS 1, p. 9; Verklaring DVZ 17/19627, 19/1/2018, vraag 37; Vragenlijst CGVS door DVZ 17/19627, 1/10/2018, vraag 5) – vijf maanden vóór de vliegtuigcrash op de basis. Ook in Frankrijk werd opgetekend dat u op 5 mei 2015 Afghanistan verliet (Beslissing Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA), 16-08-24998, 20/6/2017, p. 1 - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u desalniettemin verklaart zich deze vliegtuigcrash te herinneren omdat u toen aanwezig was op de basis, is niet aannemelijk. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw precieze verblijf op de basis in Jalalabad ernstig in het gedrang komt.

Daarnaast zijn er nog andere zaken die een schaduw werpen over uw verklaringen dat u tussen 2006 en 2015 werkzaam was op de basis op de luchthaven van Jalalabad. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat u gedurende zeven jaar soldaat was op de luchthaven van Nangarhar (Verklaring DVZ 17/19627, 19/1/2018, vraag 12). Tussen 2006 en 2015 zitten echter geen zeven, maar negen jaar. Voorts geeft u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u vanaf de basis op een avond naar Jalalabad reisde, daar een nacht verbleef, vervolgens naar Kabul reisde en er eveneens een nacht verbleef alvorens de daaropvolgende dag via de luchthaven te vertrekken naar Iran (CGVS 2, p. 18). In Frankrijk werd echter opgetekend dat de Amerikaanse elite-eenheden vertrokken, uw contract beëindigden en u 5000 Amerikaanse dollar gaven (Beslissing OFPRA, dossiernummer 16-08-24998, 20/6/2017, p. 2). Hoe het ook zij, uw uiteenlopende verklaringen over het moment van uw vertrek bij de elite-eenheden dan wel uw vertrek uit Afghanistan hebben als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw danig wordt aangetast.

Voorts zijn uw verklaringen inzake uw precieze taken evenmin consistent. Wanneer u in het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar uw werkzaamheden, geeft u aan dat u deelnam aan nachtoperaties. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere zaken deed, vertelt u dat u naast nachtoperaties ook deelnam aan trainingen. Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u tijdens uw carrière nog andere activiteiten deed naast de trainingen of nachtoperaties, geeft u aan dat dit alles was dat u deed (CGVS 1, p. 5). Wanneer u even later nogmaals wordt gevraagd of u enkel training en nachtoperaties deed, benadrukt u opnieuw dat het enige dat u deed trainingen en nachtoperaties betroffen (CGVS 1, p. 5). Later in het eerste persoonlijk onderhoud geeft u vervolgens aan dat u onderweg naar een locatie achter een machinegeweer zat en dat u soms een trap naar de locatie van de operatie droeg (CGVS 1, p. 23). Uit het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat uw team tijdens zo'n operatie verantwoordelijk was voor de buitenste beveiliging en dat iedereen die de operatiezone binnen of buiten wilde moest worden gearresteerd (CGVS 2, p. 7). Nog vertelt u in het tweede persoonlijk onderhoud dat wanneer uw team niet op missie was, jullie op de basis verbleven en als taak hadden om de gevangenen te bewaken en hen over te dragen aan de NDS (CGVS 2, p. 9). Naast de overdracht aan de NDS werden jullie ook overdag naar de districten gestuurd voor patrouilles, getuigt u. U voegt hier aan toe dat jullie overdag vaak op patrouille gingen (CGVS 2, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste persoonlijk onderhoud, namelijk dat u enkel en alleen deelnam aan nachtoperaties en trainingen, ontkent u initieel dat u expliciet gevraagd werd naar al uw activiteiten en taken. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met uw voorafgaande verklaringen betreffende uw activiteiten, antwoordt u naast de kwestie en vertelt u dat uw hoofdtaken operaties en arrestaties waren (CGVS 2, p. 14). U klaart niet uit waarom u bij het eerste persoonlijk onderhoud verklaart enkel mee te hebben gedaan aan nachtoperaties en trainingen en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots aangeeft ook te hebben ingestaan voor de bewaking en overdracht van gevangenen, alsook deelnam aan dagpatrouilles. Afgezien van uw tegenstrijdige verklaringen inzake uw precieze activiteiten als soldaat op het CGVS blijkt u in Frankrijk andere verklaringen te hebben afgelegd over uw militaire activiteiten. Zo blijkt uit de Franse beroepsinstantie Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA) dat u uw strijdactiviteiten minimaliseerde en stelde dat u als verpleger werkte: 'l'intéressé ayant fortement minimisé en audience ses activités combattantes initiales pour soutenir qu'il aurait rapidement été presque exclusivement cantonné à un rôle d'infirmier' (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er evenwel geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen te hebben gewerkt als verpleger. Zo stipte het CNDAD in haar beslissing aan dat uw verklaringen over uw verpleegtaken inconsistent waren en dat uw kennis hieromtrent zeer gering was (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Uw tegenstrijdige verklaringen in zowel België als Frankrijk inzake uw precieze werkzaamheden bij de Amerikaanse eenheden leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig in het gedrang komt.

Waar u gedetailleerd vertelt over onder meer de luchthaven van Jalalabad (CGVS 2, pp. 12-13), een raid van zo'n zeven tot acht jaar geleden (CGVS 1, pp. 20-21) alsook over een raid waarbij iemand door uw groep werd gearresteerd (CGVS 2, p. 7), zo vaag blijven uw verklaringen over het aantal operaties waar u aan deelnam. Wanneer u voor een eerste keer op het CGVS wordt gevraagd hoe vaak u aan een missie meedeed, zegt u dat dit zo vaak gebeurde dat u het zich niet precies herinnert (CGVS 1, p. 19). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat de frequentie per week was, antwoordt u naast de vraag door over de verschillende teams te beginnen (CGVS 1, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat u altijd twee maanden op de basis verbleef, waarna twee weken verlof volgden (CGVS 1, p. 17). Wanneer u daarom wordt gevraagd hoe vaak u per twee maanden op missie ging, geeft u aan dat u soms twee nachten achtereenvolgens weg was en soms vijftien dagen niets deed (CGVS 1, pp. 19-20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar de frequentie van uw deelname aan missies. U antwoordt dat u aan veel missies deelnam en het niet meer kan tellen (CGVS 2, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd een schatting te geven van het aantal operaties waaraan u meedeed, antwoordt u dat u de heeft ze niet geteld en ze allemaal vergat (CGVS 2, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u zelfs geen begin van een inschatting kan geven over het aantal missies waar u tijdens uw militaire carrière aan deel heeft genomen. Uw ontwijkende en vage verklaringen hieromtrent doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast blijken niet alleen uw verklaringen betreffende het aantal raids waaraan u deelnam telkenmale onduidelijk, ook over het aantal gearresteerde, verwonde en gedode targets (doelen) blijft u telkens vaag en oppervlakkig. Wanneer u wordt gevraagd naar tijdens een missie door uw collega's verwond of gedood target, antwoordt u zeer algemeen door te stellen dat het uitwisselen van vuur vaak gebeurt (CGVS 1, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd of er in uw team collega's waren die targets hebben verwond of gedood tijdens een missie, antwoordt u opnieuw weinig to the point door te stellen dat het niet geweten is wie nu precies wie verwondt tijdens een missie (CGVS 1, p. 21). Wel geeft u aan dat sommige targets weigerden hun wapens neer te leggen. Wanneer u daarop wordt gevraagd of dit in uw groep al eens is voorgevallen, beaamt u dit. Wanneer u wordt gevraagd wat er dan precies gebeurt, antwoordt u opnieuw nietszeggend door te stellen dat 'als je ze niet doodt, dan doden ze jou' (CGVS 1, p. 22). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw groep tijdens een missie op iemand stuitte die zijn wapen niet wilde neerleggen, blijkt dit zelden te zijn voorgevallen (CGVS 1, p. 22). Ook zou er nooit iemand van uw groep op een wegvlochtende persoon hebben geschoten (CGVS 1, p. 23), maar heeft uw groep vaak van de site wegvlochtende personen gearresteerd (CGVS 2, p. 7). Hoeveel personen uw groep arresteerde, weet u niet (CGVS 2, p. 7). U wordt tot twee keer toe gevraagd hoeveel personen u tijdens een missie zelf arresteerde, maar u blijkt zich dit evenmin te kunnen herinneren (CGVS 2, p. 7). Uw ontwijkende en vage antwoorden betreffende het aantal gewonde en dodelijke slachtoffers tijdens missies waar u aan deelnam alsook betreffende het aantal arrestaties dat uw groep en u persoonlijk tijdens deze missies deden, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt ondermijnd.

Nog betreffende de arrestaties tijdens missies blijkt uit uw tweede persoonlijk onderhoud dat de gearresteerden voor een korte periode naar uw basis werden gebracht, werden ondervraagd door de Amerikanen en vervolgens werden overgebracht naar de NDS (CGVS 2, pp. 5-6, 8). U verklaart dat u soms gevangenen genomen targets naar het detentiecentrum op uw basis bracht (CGVS 2, p. 8) en dat u soms de gevangenen bewaakte (CGVS 2, p. 9). Ondanks dat u vlot vertelt over de bewaking, ondervraging van de Amerikanen en de overdracht van de gevangenen aan de NDS – de zin 'je moet gewoon zorgen dat hij niet op de grond zou vallen, je begeleidt hem alleen en geeft hem over' is treffend met het oog op spontaniteit en detail –, geeft u expliciet aan dat u de gevangenen niet escorteerde in de overdracht aan de NDS (CGVS 2, p. 9). Amper enkele momenten later geeft u dan weer aan dat, wanneer uw team niet op missie was, uw taken eruit bestonden om de gevangenen te bewaken en aan de NDS over te dragen (CGVS 2, p. 9). Wanneer u daarna wordt gevraagd te bevestigen dat u, wanneer u op de basis verbleef, soms gevangenen in het oog hield en ze overdroeg aan de NDS, antwoordt u dan weer dat u persoonlijk geen gevangenen naar de NDS escorteerde (CGVS 2, p. 9). Uw ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen over wat nu precies uw taken waren op de basis in Jalalabad hebben als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

Voorts slaagde u er in Frankrijk niet in een duidelijk zicht te bieden op de structuur van uw team, de namen van uw oversten alsook hun rangen (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Op het CGVS blijkt u dan weer niet alleen vlot op de hoogte van de verschillende rangen, maar noemt u ook de namen van verschillende oversten (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 15). De naam van generaal Gul Nabi, door u dagarwal (kolonel) Mohammad Nabi genoemd (CGVS 1, p. 23), werd in een UNAMA rapport van januari 2013 teruggevonden als hoofd van de NDS van Nangarhar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Abdul Qawi Khan, de naam van het hoofd van de ondervragingsunit van de NDS in Nangarhar gevonden in hetzelfde rapport, zegt u dan weer niets (CGVS 2, p. 15). Niet alleen de naam van het hoofd van de ondervragingsdienst van de Nangarharse

NDS zegt u niets, u blijkt evenmin over enige kennis te beschikken betreffende de detentiecentra en de ondervragingen door de NDS. Waar de gevangenen precies naartoe werden gebracht nadat ze op uw basis aan de NDS werden overgedragen, weet u niet (CGVS 2, p. 6). Ook wanneer er bij u wordt aangedrongen te vertellen waar de NDS zoal detentiefaciliteiten hebben, antwoordt u kortaf dat zij een eigen directoraat hebben en eigen onderzoek verrichten (CGVS 2, p. 6). Wanneer er bij u wordt aangedrongen om, met het oog op uw jarenlange werkervaring in dezelfde functie, meer te vertellen over de detentiefaciliteiten van de NDS in de omgeving, situeert u het directoraat van de NDS in Jalalabad en geeft u opnieuw aan niet over verdere details te beschikken daar u niet bij de overdacht noch bij de bevraging van de NDS of de Amerikanen betrokken was (CGVS 2, p. 6). Uw verklaringen overtuigen echter niet. Er kan van een medewerker die negen jaar lang op dezelfde plaats in dezelfde functie werkzaam was, in alle districten van Nangarhar missies uitvoerde (CGVS 1, p. 8) en nota bene sinds 2011 onder de autoriteit van de NDS viel (CGVS 1, p. 5, 16; CGVS 2, p. 4) immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van de verschillende (detentie)centra van de NDS in zijn district. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven te staan.

Ook over de ondervragingstechnieken van de Amerikanen en de NDS laat u niet het achterste van uw tong zien. Zo vertelt u niet te weten welke ondervragingstechnieken de Amerikanen noch de NDS gebruikten (CGVS 2, pp. 9-10). Wel geeft u aan dat er duidelijk verschillen zijn, maar wanneer wordt gevraagd dit verder uit te leggen, antwoordt u eenvoudigweg dat er verschillen zijn (CGVS 2, p. 9). Ook over de manieren waarop de NDS informatie vergaarden tijdens ondervragingen blijkt u geen idee te hebben. U benadrukt dat u nooit aanwezig was bij zo'n bevraging (CGVS 2, p. 9). Wanneer u wordt gewezen op uw voorgehouden jarenlange ervaring binnen dezelfde basis en dezelfde functie en dat u bijgevolg op zijn minst iets moet weten over ondervragingen van de NDS, antwoordt u dat iedereen zijn eigen taken had en dat ondervragingen niet tot uw takenpakket behoorden (CGVS 2, p. 10). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de periode dat de Amerikanen geen gevangenen wilden uitleveren aan de NDS wegens een risico op foltering of mishandeling door diezelfde NDS, geeft u aan dat er op uw basis niet werd geslagen en dat dit verzonnen werd (CGVS 2, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd dit verder toe te lichten, zinspeelt u dat foltering en mishandeling door de NDS een leugen kan zijn (CGVS 2, p. 10). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op onderzoeksresultaten van de Verenigde Staten, stelt u dat er bij een arrestatie geen geweld mocht worden gebruikt en herhaalt u opnieuw dat u bij ondervragingen niet aanwezig was (CGVS 2, pp. 10, 12). Wederom kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Er kan van een medewerker die negen jaar lang op dezelfde plaats in dezelfde functie werkzaam was en daarenboven sinds 2011 onder de autoriteit van de NDS viel (CGVS 1, p. 5, 16; CGVS 2, p. 4) namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige basiskennis heeft over de manieren van ondervraging van de Amerikanen en de NDS. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig in het gedrang.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde activiteiten als soldaat bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') tot uw vertrek in 2015 niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voor de volledigheid dient bovendien te worden opgemerkt dat uw op het CGVS afgelegde verklaringen inzake uw problemen niet overeen komen met de problemen die u bij de DVZ liet optekenen, noch met de problemen die u in Frankrijk aanhaalde. Zo geeft u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de DVZ aan dat de taliban u wilden rekruteren en dat u hun toenaderingspogingen niet serieus nam (Vragenlijst CGVS door DVZ 17/19627, 1/10/2018, vraag 5). In Frankrijk stelde u dan weer dat de taliban identiteitsdocumenten in handen kregen van Afghanen die voor de Amerikanen werkten, u bedreigden en dat de politie u ondanks uw vraag om bescherming niet afdoende kon beschermen (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 2, punt 3; p. 4, punt 10). Het grote verschil tussen uw verklaringen in Frankrijk, op de DVZ en op het Commissariaat-generaal inzake de feitelijke redenen voor uw vlucht leidt ertoe dat er ernstige afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend

geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het dorp Amla, gelegen in het district Dar-e Noor in de provincie Nangarhar, noch dat u daar ooit (voor een kortere of langere tijd) woonachtig bent geweest. Gezien u echter uw beweerde activiteiten als soldaat bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') tot uw vertrek in 2015 niet aannemelijk maakt kan niet worden vastgesteld waar en in welke omstandigheden u de laatste zeven tot negen jaar hebt verbleven. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 7 november 2018 en 14 december 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van beide persoonlijk onderhouds uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') tot uw vertrek in 2015. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en

geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek op de militaire basis aan de luchthaven van Jalalabad heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevat informatie betreffende uw identiteit en geboorteplaats, maar kan uw tewerkstelling en verblijf voor uw komst naar België niet aantonen. Wat betreft het etiket van DHL dient tot slot te worden opgemerkt dat deze er enkel op wijst dat u post ontving uit Afghanistan. Dit wordt an sich niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Omtrent de naam van zijn dienst, doet verzoeker gelden:

“Zoals verzoekende partij uitlegde, veranderde de MRF van naam: eerst naar Shahin bataljon en daarna naar 02- bataljon.

Verwerende partij stelt dit niet terug te kunnen vinden in de voor haar beschikbare bronnen. Dat hoeft echter niet te verbazen: eerstens kan verwerende partij op geen enkele manier aantonen dat de voor haar beschikbare informatie volledig zou zijn, dan wel dat het allemaal correcte informatie zou zijn. Zoals verzoekende partij aangaf tijdens het gehoor, voerde haar bataljon verschillende geheime operaties uit, en was er alles erg srikt geregeld. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat verwerende partij niet alle informatie over deze bataljon in haar bezit heeft. Gezien de delicate situatie waarin verzoekende partij zich bevond en haar specifieke werkzaamheden, dient verwerende partij met enige voorzichtigheid te werk te gaan, wat zij nageltan heeft te doen.”

Voorts stelt verzoeker:

“Verzoekende partij werkte weldegelijk voor de Amerikanen, maar zij droegen geen opzichtige kledij waaruit dit zou blijken, opdat dat hen nog meer een doelwit zou maken. Verzoekende partij en haar bataljon werden opgeleid door de Amerikanen en stonden onder hun jurisdictie.”

Aangaande de gehanteerde wapens, stelt verzoeker:

“Verwerende partij heeft verzoekende partij verkeerd begrepen. Alle wapens waar het bataljon van verzoekende partij mee werkte waren Russisch, net zoals de Kalashnikov. Enkel de granaatwerpers waren Amerikaans. Verwerende partij geeft zelf aan dat de soldaten door de Amerikanen opgeleid worden aan de hand van Kalashnikovs, of het al dan niet tot hun uitrusting behoort, doet er niet toe. Verzoekende partij kent de interne organisatie bij de Amerikanen niet, het enige dat zij kan vertellen is met welke wapen zij als Aghnaan getraind werd en met welke wapens zij werkte.”

Vervolgens gaat verzoeker in op de neergelegde certificaten. Hij voert aan:

“Verwerende partij verwijt verzoekende partij vermeende anomalieën in de voorgelegde certificaten, doch legt zij geen voorbeeld voor waauit zou moeten blijken hoe de 'authentieke' certificaten er dan wel uitzien volgens haar. Verzoekende partij heeft deze certificaten gekregen en heeft ze ook voorgelegd. Indien verwerende partij meent dat deze vervalst zouden zijn - quod certe non - dan dient zij op zijn minst het bewijs te leveren van hoe authentieke documenten er dan wel uitzien. Loueter op haar 'gevoel' afgaan, is dan ook geen ernstig argument om de authenticiteit van deze documenten in twijfel te trekken. Dat in Afghanistan vaak vervalste documenten voorkomen is een algemene veronderstelling die geen uitstaans heeft met de stukken die verzoekende partij heeft voorgelegd. Het is niet omdat er vervalste documenten zouden circuleren in Afghanistan, dat de documenten van verzoekende partij ipso facto eveneens vervalst zouden zijn.”

Tevens geeft verzoeker aan:

“Verzoekende partij heeft zowel tijdens de eertse als het tweede gehoor verteld over haar werkzaamheden. Tijdens het tweede gehoor werd meer gedetailleerd doorgevraagd over haar werkzaamheden, wat zij uitgebreid verteld heeft.

Verwerende partij baseert haar beslissing op tegenstrijdigheden en inconsistenties die er niet zijn. Dit is niet ernstig.

(...)

Wanneer de overige argumenten van werwerende partij erop worden nagelezen, blijkt te meer dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt en geen enkel concreet argument aanhaalt dat het relaas en de profiel van verzoekende partij onderuit kan halen. Verwerende partij focust zich op details en pietluttigheden en ziet tegenstrijdigheden die er niet zijn.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Hij is van mening dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader benadrukt verzoeker dat zijn herkomst van Amla, in het district Dar-e-Nor in de provincie Nangarhar en de onveiligheid aldaar door verweerder niet worden betwist.

Vervolgens voert verzoeker aan:

“Verwerende partij haalt klaarblijkelijk een en ander door elkaar. Verzoekende partij heeft hierboven aangetoond dat zij weldegelijk als soldaat werkte. Echter, zelfs wordt er geen geloof gehecht aan het relaas van verzoekende partij, danning dient verwerende partij na te gaan of verzoekende partij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en of zij afkomstig is van Dar-e Nor. Verwerende partij scheert het onderzoek naar de vluchtelingenstatus als naar de subsidiaire beschermingsstatus over dezelfde kam en stelt dat gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas - quod certe non - er ook geen geloof kan worden gehecht aan haar recente herkomst.

Dit is niet ernstig. Verwerende partij dient een afzonderlijk onderzoek te doen om na te gaan of verzoekende partij al dan niet recent van haar regio van herkomst afkomstig is. Zo kon zij vragen hebben gesteld over recente gebeurtenissen in haar regio, de machthebbers, prijsstijgingen/-dalingen... allemaal zaken die los staan van het asieltrelaas van verzoekende partij, maar die aantonen of zij tót haar vertrek in haar regio gewoond heeft. Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen en schendt daarmee op flagrant wijze haar onderzoeksplicht en zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij helemaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de subsidiaire beschermingsmogelijkheid voor verzoekende partij. Dit vormt uiteraard een grond voor de vernietiging van huidige beslissing.”

Zo de Raad van oordeel zou zijn dat verweerder de onderzoeksplicht niet zou hebben geschonden, dan wenst verzoeker aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan. Te dezen wijst verzoeker op een rapport van Amnesty International dat dateert van oktober 2017.

“Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport (...)”

Volgens verzoeker zijn door de manier van redeneren van verweerder het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht geschonden.

2.3. Op basis van het voorgaande, stelt verzoeker:

“Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker een rapport van Amnesty International bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt per faxkopie en per aangetekend schrijven van 27 september 2019 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). Het betreft een aantal foto's van de unit 02 waarvan het CGVS het bestaan ontkent, een aantal videobeelden waarin bericht wordt over de legerbasis waarvoor verzoeker werkzaam was, een vertaling van een internetartikel van 2018 over de activiteiten van de eenheid waarvoor verzoeker werkzaam was en waarbij de foto bij het artikel aantoont dat verzoekers eenheid Kalasnikovs gebruikte, een vertaling van een internetartikel van 2019 over een operatie van de eenheid van verzoeker tegen IS-militanten, een bevestiging van verzoekers problemen door de voorzitter van de nationale veiligheidsraad te Nangarhar, een bevestiging van de problemen van verzoeker door het districtshoofd en kaarten van verzoeker die aantonen dat hij werkzaam was voor de Afghaanse overheid en dat hij tewerkgesteld was door de VS. Verzoeker is zich bewust van de schrijffouten op deze kaarten in de Engelse taal, doch de opmaak van de kaarten werd uitbesteed aan een Afghaanse dienst waarvan de kennis van het Engels niet perfect was.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden bleken, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van Amla, in het district Dar-e-Nor in de provincie Nangarhar. Hij stelt aldaar te hebben gewoond en van 2006 tot 2015 als soldaat te hebben gewerkt op de luchthaven van Jalalabad. Ten gevolge van zijn werkzaamheden zou hij problemen hebben gekend en het land hebben verlaten.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, daarbij redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*,

Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoeker, niettegenstaande hij bij de aanvang uitdrukkelijk werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, blijkens zijn verklaringen en de neergelegde stukken kennelijk heeft verzaakt aan deze plicht tot medewerking, en dit omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden werkzaamheden als soldaat bij het bataljon Shahin tot zijn vertrek in 2015, noch aan zijn verblijf in een basis op de luchthaven van Jalalabad.

De Raad treedt verzoeker bij waar deze betoogt dat op basis van de voorliggende nieuwe elementen niet langer kan worden uitgesloten dat het door verzoeker genoemde bataljon 02 bestaat en gevestigd is op de luchthaven van Jalalabad. Het loutere gegeven dat deze unit bestaat, kan echter hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker hiervan ook werkelijk (langdurig) deel heeft uitgemaakt; laat staan dat hij daarom problemen zou hebben gekend.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Nog geeft u aan dat u in 2006 met de Amerikanen samenwerkte en dat het niets met de Afghaanse overheid te maken had. In 2011 werd uw bataljon afhankelijk van de NDS en werd het door hen gecontroleerd (CGVS 1, pp. 5, 16), maar bleef u werken voor de Amerikanen (CGVS 2, p. 12). Tijdens uw loopbaan was er geen sprake van een verband met bijvoorbeeld het Afghaans leger (ANA) en u benadrukt dat er absoluut geen connectie was met de Afghaanse overheid (CGVS 2, p. 4). Deze uitspraken stroken echter niet met hetgeen afgebeeld is op de door u voorgelegde foto's. Uit de zes neergelegde foto's blijkt nergens dat u op het moment dat deze foto's werden genomen – vier ongedateerd, twee gedateerd in 2007 – daadwerkelijk onder de jurisdictie van de Amerikaanse strijdkrachten stond (CGVS 2, p. 12). Op de foto's prijken immers Afghaanse vlaggen en logo's op de uniformen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u op de door u voorgelegde foto's enkel met andere Afghaanse soldaten staat afgebeeld, terwijl u aangeeft dat u tussen 2006 en 2011 met de Amerikanen samenwerkte en niets met de Afghaanse autoriteiten te maken had (CGVS 1, pp. 5, 16). Nog moet worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De voorgelegde foto's kunnen uw verklaringen dat u voor de Amerikaanse strijdkrachten actief was tussen 2006 en 2015 op geen enkel moment ondersteunen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met zijn uitleg verklaart hij namelijk geheel niet waarom, dit ondanks dat zij enkel voor de Amerikanen werkten en niets met de Afghaanse autoriteiten te maken hadden, hijzelf en de overige op de foto's afgebeelde personen Afghaanse uniformen dragen en waarom de foto's enkel Afghaanse vlaggen en logo's bevatten. De motieven inzake de mogelijke inscenering en manipulatie van privéfoto's laat verzoeker verder ongemoeid.

Ook ten aanzien van de nieuwe foto's die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota, kan worden opgemerkt dat foto's eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Dit geldt nog des te

meer nu de neergelegde foto's slechts worden neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare afdruk. Voorts verstrekt verzoeker niet de minste uitleg voor het gegeven dat hij deze foto's slechts enkele dagen voor de terechtzitting bijbrengt. Nochtans zouden zij reeds dateren van jaren geleden. Hoe dan ook kunnen ook deze foto's in scène zijn gezet. Verder kan uit deze foto's hoogstens worden afgeleid dat verzoeker eenmalig aanwezig is geweest op een etentje van unit 02 waarbij ook een aantal blanke personen, vermoedelijk Amerikanen, aanwezig waren. Uit deze foto's blijkt geenszins dat verzoeker (langdurig) tewerkgesteld was voor deze eenheid. Evenmin blijkt hieruit dat deze eenheid, zoals verzoeker voorhield, ook daadwerkelijk onder de jurisdictie van de Amerikanen zou hebben gestaan en niets te maken zou hebben gehad met de Afghaanse overheid. Integendeel, blijkt ook uit deze foto's dat de hierop afgebeelde personen gekleed gaan in Afghaanse uniformen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Voorts legt u ter ondersteuning van uw verklaringen twee certificaten uit 2006 en 2014 voor. Betreffende de certificaten dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar zijn ondertekend door een Unit Commander, Chief US Advisor en een Unit CDR, maar dat de namen van deze personen ontbreken. Daarnaast onderbreken ook andere ook de symbolen van het Amerikaanse leger op de certificaten – er is enkel een Amerikaanse vlag aanwezig. Dergelijke anomalieën leiden ertoe dat de authenticiteit van de certificaten niet kan worden gegarandeerd. Het certificaat uit 2006 vermeldt een basiscursus kaartlezen. Wanneer u wordt gevraagd wat deze cursus precies inhield, waar u de cursus kreeg en hoe lang u de cursus volgde, geeft u kortweg aan dat u het certificaat na een training kreeg (CGVS 1, p. 19). Het certificaat uit juli 2014 werd uitgegeven na een ‘superior performance beyond the call of duty’. Wanneer u wordt gevraagd wat deze superieure actie dan precies inhield, antwoordt u zeer oppervlakkig dat iedereen die actief was in een operatie zo’n certificaat kreeg (CGVS 1, p. 19). Wanneer u opnieuw wordt aangemoedigd meer te vertellen over acties van deze speciale unit, antwoordt u wederom zeer algemeen door te stellen dat u nachtoperaties deed en daarom een certificaat ontving (CGVS 1, p. 19). Dat u zo weinig weet te vertellen over de reden waarom u dit certificaat kreeg – terwijl u slechts twee andere certificaten ontving tijdens uw voorgehouden jarenlange loopbaan (CGVS 1, p. 19) – houdt geen steek en heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

U legt ook een geplastificeerde badge uit 2014 voor. De badge blijkt geen originele badge, maar werd in België uitgeprint en geplastificeerd door het personeel van het opvangcentrum op uw vraag en aan de hand van uw aanwijzingen (CGVS 2, p. 16). De originele badge zou u hebben achtergelaten in de militaire basis. U verklaart dat de badge werd gemaakt en gegeven door de Amerikanen op Shahin kandak en dat deze enkel voor het salaris werd gebruikt (CGVS 1, p. 18). Op de badge prijkt de naam ‘Mobil Reaction Force’. Wanneer u wordt gevraagd wat dat precies betekent, verklaart u dit – ondanks dat u in 2014 reeds acht jaar met de Amerikanen zou hebben samengewerkt – niet te weten (CGVS 1, p. 18). Bovendien blijken er, ondanks dat de badge werd gemaakt en verspreid door de Amerikanen, op de achterzijde van de badge verschillende stijl- en spelfouten te staan. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, heeft u geen idee hoe die fouten er in zouden kunnen zijn geslopen (CGVS 1, p. 18). U klaart niet uit waarom een door de Amerikanen aangemaakte badge niet in correct Engels werd opgesteld. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw onder druk te staan.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Deze certificaten en badge ontberen bijgevolg elke bewijswaarde.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geenszins moet worden bewezen dat de neergelegde documenten vals zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dat hun bewezen valsheid kan aan deze documenten bewijswaarde worden ontzegd.

Voorts treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het bevreemdend is dat de certificaten de namen van de personen die deze ondertekenden niet bevatten. Eveneens merkt de Raad samen met verweerder op dat het niet aannemelijk is dat deze certificaten, hoewel zij zouden zijn uitgereikt door een afdeling van het Amerikaanse leger, slechts een Amerikaanse vlag doch geen andere symbolen van het Amerikaanse leger zouden bevatten. In wezen betreffen de neergelegde certificaten stukken die door eenieder met een computer, om het even waar en om het even wanneer kunnen zijn opgesteld.

De motieven omtrent zijn gebrekkige verklaringen over de redenen waarom hij de certificaten ontving, laat verzoeker daarenboven onverlet. Dat hij dermate weinig wist te vertellen over de neergelegde certificaten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De concrete vaststellingen inzake de door hem neergelegde badge, laat verzoeker in het verzoekschrift eveneens geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze onverminderd gelden.

Verder blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten zoals ook de voorgelegde stukken en dat documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Het geheel van de voormelde vaststellingen maakt dat aan de door verzoeker reeds eerder neergelegde certificaten en badge niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Dat hij zich ter adstructie van zijn voorgehouden beroepsactiviteiten bedient van dermate dubieuze documenten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog op ernstige wijze verder ondermijnd door de badges die hij in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt door middel van een aanvullende nota. Dat dit authentieke badges zou betreffen, mist namelijk iedere ernst. Zo blijkt inzake deze badges dat hun voor- en achterzijde zijn afgedrukt op dezelfde zijde van een papier of karton dat nadien werd omgeplooid. Verder dient te worden vastgesteld dat beide kaarten doorspekt zijn van spel-, schrijf- en stijlfouten in de Engelse taal. Verzoekers uitleg voor deze vaststelling is in het geheel niet aannemelijk. Dat het uitreiken of opstellen van zulke badges voor een gespecialiseerde en gevoelige eenheid onder de rechtstreekse controle van de Amerikanen zou worden uitbesteed aan een dienst die de Engelse taal niet machtig is, kan namelijk bezwaarlijk ernstig worden genomen. Eveneens valt het op dat de vervaldatum op de beide badges, hoewel deze zouden dateren van verschillende jaren, dezelfde is. Dit heeft tot gevolg dat één van beide badges, met name deze die zou zijn uitgereikt in december 2010, reeds vervallen was nog voor deze zou zijn uitgereikt. Ten aanzien van diezelfde badge, kan worden opgemerkt dat volgens de hoofding hiervan verzoeker indertijd tewerkgesteld zou zijn geweest voor de Afghaanse regeringstroepen. Reeds hoger bleek dat verzoeker zulks zelf uitdrukkelijk ontkende en aangaf dat zijn eenheid rechtstreeks onder de Amerikanen viel en geen enkele band vertoonde met de Afghaanse overheid. Mede in acht genomen dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten zoals ook de voorgelegde badges en dat dergelijke stukken daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen, kan bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden gehecht aan de nieuwe, neergelegde badges. Derhalve is genoegzaam aangetoond dat verzoeker zich ook in het kader van huidige beroepsprocedure bedient van uiterst dubieuze stukken.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Nog vertelt u over diverse incidenten die op en aan de basis gebeurden wanneer u er werkzaam was. Zo vertelt u dat er twee of drie keer een zelfmoordaanslag werd gepleegd op de ingang van de basis (CGVS 2, p. 13) en dat er drie soldaten werden gedood aan ingang van Shahin bij een ander incident (CGVS 2, p. 14). Nog vertelt u gedetailleerd over een vliegtuigcrash naast de wachttoreen. U herinnert zich een grote klap, de aanwezige brandweer en vertelt dat jullie niet dichterbij mochten komen. Ook vertelt u over de slachtoffers: de inzittenden van het vliegtuig en twee mannen die zich in de wachttoreen bevonden (CGVS 2, p. 14). Uit de op het CGVS beschikbare documentatie blijkt dat er in februari en december 2012 verschillende zelfmoordaanslagen plaatsvonden aan de militaire basis en luchthaven van Jalalabad (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook blijkt er één vliegtuigincident te hebben plaatsgegrepen op de luchthaven van Jalalabad. Een Amerikaans militair transportvliegtuig crashte op 2 oktober 2015 vrijwel meteen na de start en belandde in de omheiningmuur en wachttoreen. Alle inzittenden alsook twee of drie Afghanen in de toren kwamen bij deze crash om het leven (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Volgens uw verklaringen vertrok u al in mei 2015 uit Afghanistan (CGVS 1, p. 9; Verklaring DVZ 17/19627, 19/1/2018, vraag 37; Vragenlijst CGVS door DVZ 17/19627, 1/10/2018, vraag 5) – vijf maanden vóór de vliegtuigcrash op de basis. Ook in Frankrijk werd opgetekend dat u op 5 mei 2015 Afghanistan verliet (Beslissing Office Français de Protection des Réfugiés et Apatrides (OFPRA), 16-08-24998, 20/6/2017, p. 1 - zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u desalniettemin verklaart zich deze vliegtuigcrash te herinneren omdat u toen aanwezig was op de basis, is niet aannemelijk. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw precieze verblijf op de basis in Jalalabad ernstig in het gedrang komt.

Daarnaast zijn er nog andere zaken die een schaduw werpen over uw verklaringen dat u tussen 2006 en 2015 werkzaam was op de basis op de luchthaven van Jalalabad. Zo liet u bij de DVZ optekenen dat u gedurende zeven jaar soldaat was op de luchthaven van Nangarhar (Verklaring DVZ 17/19627,

19/1/2018, vraag 12). Tussen 2006 en 2015 zitten echter geen zeven, maar negen jaar. Voorts geeft u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u vanaf de basis op een avond naar Jalalabad reisde, daar een nacht verbleef, vervolgens naar Kabul reisde en er eveneens een nacht verbleef alvorens de daaropvolgende dag via de luchthaven te vertrekken naar Iran (CGVS 2, p. 18). In Frankrijk werd echter opgetekend dat de Amerikaanse elite-eenheden vertrokken, uw contract beëindigden en u 5000 Amerikaanse dollar gaven (Beslissing OFPRA, dossiernummer 16-08-24998, 20/6/2017, p. 2). Hoe het ook zij, uw uiteenlopende verklaringen over het moment van uw vertrek bij de elite-eenheden dan wel uw vertrek uit Afghanistan hebben als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw danig wordt aangetast.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Voorts zijn uw verklaringen inzake uw precieze taken evenmin consistent. Wanneer u in het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt gevraagd naar uw werkzaamheden, geeft u aan dat u deelnam aan nachtoperaties. Wanneer u wordt gevraagd of u nog andere zaken deed, vertelt u dat u naast nachtoperaties ook deelnam aan trainingen. Wanneer u vervolgens expliciet wordt gevraagd of u tijdens uw carrière nog andere activiteiten deed naast de trainingen of nachtoperaties, geeft u aan dat dit alles was dat u deed (CGVS 1, p. 5). Wanneer u even later nogmaals wordt gevraagd of u enkel training en nachtoperaties deed, benadrukt u opnieuw dat het enige dat u deed trainingen en nachtoperaties betroffen (CGVS 1, p. 5). Later in het eerste persoonlijk onderhoud geeft u vervolgens aan dat u onderweg naar een locatie achter een machinegeweer zat en dat u soms een trap naar de locatie van de operatie droeg (CGVS 1, p. 23). Uit het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat uw team tijdens zo'n operatie verantwoordelijk was voor de buitenste beveiliging en dat iedereen die de operatiezone binnen of buiten wilde moest worden gearresteerd (CGVS 2, p. 7). Nog vertelt u in het tweede persoonlijk onderhoud dat wanneer uw team niet op missie was, jullie op de basis verbleven en als taak hadden om de gevangenen te bewaken en hen over te dragen aan de NDS (CGVS 2, p. 9). Naast de overdracht aan de NDS werden jullie ook overdag naar de districten gestuurd voor patrouilles, getuigt u. U voegt hier aan toe dat jullie overdag vaak op patrouille gingen (CGVS 2, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw verklaringen uit het eerste persoonlijk onderhoud, namelijk dat u enkel en alleen deelnam aan nachtoperaties en trainingen, ontkent u initieel dat u expliciet gevraagd werd naar al uw activiteiten en taken. Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met uw voorafgaande verklaringen betreffende uw activiteiten, antwoordt u naast de kwestie en vertelt u dat uw hoofdtaken operaties en arrestaties waren (CGVS 2, p. 14). U klaart niet uit waarom u bij het eerste persoonlijk onderhoud verklaart enkel mee te hebben gedaan aan nachtoperaties en trainingen en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud plots aangeeft ook te hebben ingestaan voor de bewaking en overdracht van gevangenen, alsook deelnam aan dagpatrouilles.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Ten onrechte tracht hij de voormelde, aperte tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent zijn takenpakket toe te schrijven aan het gegeven dat er tijdens het tweede gehoor meer gedetailleerd zou zijn gevraagd naar zijn takenpakket. Uit de betreffende passage uit het eerste gehoorverslag van het CGVS, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt namelijk duidelijk dat verzoeker aldaar initieel meermaals en uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij benevens nachtoperaties en training geen andere activiteiten had. Dit kan in het geheel niet worden gerijmd met zijn latere verklaringen.

Verzoeker voert bovendien geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de veelheid aan volgende, pertinente en terecht motieven:

“Afgezien van uw tegenstrijdige verklaringen inzake uw precieze activiteiten als soldaat op het CGVS blijkt u in Frankrijk andere verklaringen te hebben afgelegd over uw militaire activiteiten. Zo blijkt uit de Franse beroepsinstantie Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA) dat u uw strijdactiviteiten minimaliseerde en stelde dat u als verpleger werkte: 'intéressé ayant fortement minimisé en audience ses activités combattantes initiales pour soutenir qu'il aurait rapidement été presque exclusivement cantonné à un rôle d'infirmier' (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Hierbij dient te worden opgemerkt dat er evenwel geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen te hebben gewerkt als verpleger. Zo stipte het CNDAD in haar beslissing aan dat uw verklaringen over uw verpleegtaken inconsistent waren en dat uw kennis hieromtrent zeer gering was (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Uw tegenstrijdige verklaringen in zowel België als Frankrijk inzake uw precieze werkzaamheden bij de Amerikaanse eenheden leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig in het gedrang komt.

Waar u gedetailleerd vertelt over onder meer de luchthaven van Jalalabad (CGVS 2, pp. 12-13), een raid van zo'n zeven tot acht jaar geleden (CGVS 1, pp. 20-21) alsook over een raid waarbij iemand door

uw groep werd gearresteerd (CGVS 2, p. 7), zo vaag blijven uw verklaringen over het aantal operaties waar u aan deelnam. Wanneer u voor een eerste keer op het CGVS wordt gevraagd hoe vaak u aan een missie meedeed, zegt u dat dit zo vaak gebeurde dat u het zich niet precies herinnert (CGVS 1, p. 19). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat de frequentie per week was, antwoordt u naast de vraag door over de verschillende teams te beginnen (CGVS 1, p. 19). Uit uw verklaringen blijkt dat u altijd twee maanden op de basis verbleef, waarna twee weken verlof volgden (CGVS 1, p. 17). Wanneer u daarom wordt gevraagd hoe vaak u per twee maanden op missie ging, geeft u aan dat u soms twee nachten achtereenvolgend weg was en soms vijftien dagen niets deed (CGVS 1, pp. 19-20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar de frequentie van uw deelname aan missies. U antwoordt dat u aan veel missies deelnam en het niet meer kan tellen (CGVS 2, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd een schatting te geven van het aantal operaties waaraan u meedeed, antwoordt u dat u de heeft ze niet geteld en ze allemaal vergat (CGVS 2, p. 6). Het is niet aannemelijk dat u zelfs geen begin van een inschatting kan geven over het aantal missies waar u tijdens uw militaire carrière aan deel heeft genomen. Uw ontwijkende en vage verklaringen hieromtrent doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast blijken niet alleen uw verklaringen betreffende het aantal raids waaraan u deelnam telkenmale onduidelijk, ook over het aantal gearresteerde, verwonde en gedode targets (doelen) blijft u telkens vaag en oppervlakkig. Wanneer u wordt gevraagd naar tijdens een missie door uw collega's verwond of gedood target, antwoordt u zeer algemeen door te stellen dat het uitwisselen van vuur vaak gebeurt (CGVS 1, p. 21). Wanneer u wordt gevraagd of er in uw team collega's waren die targets hebben verwond of gedood tijdens een missie, antwoordt u opnieuw weinig to the point door te stellen dat het niet geweten is wie nu precies wie verwondt tijdens een missie (CGVS 1, p. 21). Wel geeft u aan dat sommige targets weigerden hun wapens neer te leggen. Wanneer u daarop wordt gevraagd of dit in uw groep al eens is voorgevallen, beaamt u dit. Wanneer u wordt gevraagd wat er dan precies gebeurt, antwoordt u opnieuw nietszeggend door te stellen dat 'als je ze niet doodt, dan doden ze jou' (CGVS 1, p. 22). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw groep tijdens een missie op iemand stuitte die zijn wapen niet wilde neerleggen, blijkt dit zelden te zijn voorgevallen (CGVS 1, p. 22). Ook zou er nooit iemand van uw groep op een wegvlochtende persoon hebben geschoten (CGVS 1, p. 23), maar heeft uw groep vaak van de site wegvlochtende personen gearresteerd (CGVS 2, p. 7). Hoeveel personen uw groep arresteerde, weet u niet (CGVS 2, p. 7). U wordt tot twee keer toe gevraagd hoeveel personen u tijdens een missie zelf arresteerde, maar u blijkt zich dit evenmin te kunnen herinneren (CGVS 2, p. 7). Uw ontwijkende en vage antwoorden betreffende het aantal gewonde en dodelijke slachtoffers tijdens missies waar u aan deelnam alsook betreffende het aantal arrestaties dat uw groep en u persoonlijk tijdens deze missies deden, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig wordt ondermijnd.

Nog betreffende de arrestaties tijdens missies blijkt uit uw tweede persoonlijk onderhoud dat de gearresteerden voor een korte periode naar uw basis werden gebracht, werden ondervraagd door de Amerikanen en vervolgens werden overgebracht naar de NDS (CGVS 2, pp. 5-6, 8). U verklaart dat u soms gevangenen genomen targets naar het detentiecentrum op uw basis bracht (CGVS 2, p. 8) en dat u soms de gevangenen bewaakte (CGVS 2, p. 9). Ondanks dat u vlot vertelt over de bewaking, ondervraging van de Amerikanen en de overdracht van de gevangenen aan de NDS – de zin 'je moet gewoon zorgen dat hij niet op de grond zou vallen, je begeleidt hem alleen en geeft hem over' is treffend met het oog op spontaniteit en detail –, geeft u expliciet aan dat u de gevangenen niet escorteerde in de overdracht aan de NDS (CGVS 2, p. 9). Amper enkele momenten later geeft u dan weer aan dat, wanneer uw team niet op missie was, uw taken eruit bestonden om de gevangenen te bewaken en aan de NDS over te dragen (CGVS 2, p. 9). Wanneer u daarna wordt gevraagd te bevestigen dat u, wanneer u op de basis verbleef, soms gevangenen in het oog hield en ze overdroeg aan de NDS, antwoordt u dan weer dat u persoonlijk geen gevangenen naar de NDS escorteerde (CGVS 2, p. 9). Uw ontwijkende en tegenstrijdige verklaringen over wat nu precies uw taken waren op de basis in Jalalabad hebben als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang komt.

Voorts slaagde u er in Frankrijk niet in een duidelijk zicht te bieden op de structuur van uw team, de namen van uw oversten alsook hun rangen (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 3, punt 7). Op het CGVS blijkt u dan weer niet alleen vlot op de hoogte van de verschillende rangen, maar noemt u ook de namen van verschillende oversten (CGVS 1, p. 23; CGVS 2, p. 15). De naam van generaal Gul Nabi, door u dagarwal (kolonel) Mohammad Nabi genoemd (CGVS 1, p. 23), werd in een UNAMA rapport van januari 2013 teruggevonden als hoofd van de NDS van Nangarhar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Abdul Qawi Khan, de naam van het hoofd van de ondervragingsunit van de NDS in Nangarhar gevonden in hetzelfde rapport, zegt u dan weer niets (CGVS 2, p. 15). Niet alleen de naam van het hoofd van de ondervragingsdienst van de Nangarharse NDS zegt u niets, u blijkt evenmin over enige kennis te beschikken betreffende de detentiecentra en de ondervragingen door de NDS. Waar de gevangenen precies naartoe werden gebracht nadat ze op uw

basis aan de NDS werden overgedragen, weet u niet (CGVS 2, p. 6). Ook wanneer er bij u wordt aangedrongen te vertellen waar de NDS zoal detentiefaciliteiten hebben, antwoordt u kortaf dat zij een eigen directoraat hebben en eigen onderzoek verrichten (CGVS 2, p. 6). Wanneer er bij u wordt aangedrongen om, met het oog op uw jarenlange werkervaring in dezelfde functie, meer te vertellen over de detentiefaciliteiten van de NDS in de omgeving, situeert u het directoraat van de NDS in Jalalabad en geeft u opnieuw aan niet over verdere details te beschikken daar u niet bij de overdacht noch bij de bevraging van de NDS of de Amerikanen betrokken was (CGVS 2, p. 6). Uw verklaringen overtuigen echter niet. Er kan van een medewerker die negen jaar lang op dezelfde plaats in dezelfde functie werkzaam was, in alle districten van Nangarhar missies uitvoerde (CGVS 1, p. 8) en nota bene sinds 2011 onder de autoriteit van de NDS viel (CGVS 1, p. 5, 16; CGVS 2, p. 4) immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij beter op de hoogte is van de verschillende (detentie)centra van de NDS in zijn district. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw op losse schroeven te staan.

Ook over de ondervragingstechnieken van de Amerikanen en de NDS laat u niet het achterste van uw tong zien. Zo vertelt u niet te weten welke ondervragingstechnieken de Amerikanen noch de NDS gebruikten (CGVS 2, pp. 9-10). Wel geeft u aan dat er duidelijk verschillen zijn, maar wanneer wordt gevraagd dit verder uit te leggen, antwoordt u eenvoudigweg dat er verschillen zijn (CGVS 2, p. 9). Ook over de manieren waarop de NDS informatie vergaarden tijdens ondervragingen blijkt u geen idee te hebben. U benadrukt dat u nooit aanwezig was bij zo'n bevraging (CGVS 2, p. 9). Wanneer u wordt gewezen op uw voorgehouden jarenlange ervaring binnen dezelfde basis en dezelfde functie en dat u bijgevolg op zijn minst iets moet weten over ondervragingen van de NDS, antwoordt u dat iedereen zijn eigen taken had en dat ondervragingen niet tot uw takenpakket behoorden (CGVS 2, p. 10). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar de periode dat de Amerikanen geen gevangenen wilden uitleveren aan de NDS wegens een risico op foltering of mishandeling door diezelfde NDS, geeft u aan dat er op uw basis niet werd geslagen en dat dit verzonnen werd (CGVS 2, p. 10). Wanneer u wordt gevraagd dit verder toe te lichten, zinspeelt u dat foltering en mishandeling door de NDS een leugen kan zijn (CGVS 2, p. 10). Wanneer u vervolgens wordt gewezen op onderzoeksresultaten van de Verenigde Staten, stelt u dat er bij een arrestatie geen geweld mocht worden gebruikt en herhaalt u opnieuw dat u bij ondervragingen niet aanwezig was (CGVS 2, pp. 10, 12). Wederom kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Er kan van een medewerker die negen jaar lang op dezelfde plaats in dezelfde functie werkzaam was en daarenboven sinds 2011 onder de autoriteit van de NDS viel (CGVS 1, p. 5, 16; CGVS 2, p. 4) namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige basiskennis heeft over de manieren van ondervraging van de Amerikanen en de NDS. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw ernstig in het gedrang."

Verzoeker vergenoegt zich immers tot een poging om deze motieven op algemene wijze te minimaliseren en de hierin gedane vaststellingen af te doen als zijnde details, pietluttigheden of onbestaande. Hiermee doet hij aan de voormelde motieven op generlei wijze afbreuk.

Gelet op het voorgaande, concludeert verweerder in de bestreden beslissing met recht als volgt:

"Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde activiteiten als soldaat bij het bataljon Shahin ('Shahin Kandak') tot uw vertrek in 2015 niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan.

(...)

Voor de volledigheid dient bovendien te worden opgemerkt dat uw op het CGVS afgelegde verklaringen inzake uw problemen niet overeen komen met de problemen die u bij de DVZ liet optekenen, noch met de problemen die u in Frankrijk aanhaalde. Zo geeft u in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld bij de DVZ aan dat de taliban u wilden rekruteren en dat u hun toenaderingspogingen niet serieus nam (Vragenlijst CGVS door DVZ 17/19627, 1/10/2018, vraag 5). In Frankrijk stelde u dan weer dat de taliban identiteitsdocumenten in handen kregen van Afghanen die voor de Amerikanen werkten, u bedreigden en dat de politie u ondanks uw vraag om bescherming niet afdoende kon beschermen (CNDAD, arrestnummer 170379992, 30/11/2017, p. 2, punt 3; p. 4, punt 10). Het grote verschil tussen uw verklaringen in Frankrijk, op de DVZ en op het Commissariaat-generaal inzake de feitelijke redenen voor uw vlucht leidt ertoe dat er ernstige afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid."

De door verzoeker en door middel van een aanvullende nota neergelegde videobeelden en internetartikelen en de hiervan bijgebrachte vertaling bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Zij zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon of persoonlijke situatie. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker werkelijk deel uitmaakte van de betreffende eenheid, problemen zou hebben gekend en

daardoor vervolging riskeer. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De stukken waarin verzoekers tewerkstelling en problemen worden bevestigd, wegen tegen de voormelde vaststellingen voorts niet op. Vooreerst werden deze stukken nadrukkelijk gesolliciteerd. Verder kan aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer gelet op de reeds hoger gedane vaststelling dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met allerhande documenten zoals ook de voorgelegde stukken en dat documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven kan worden herhaald dat verzoeker zich reeds van meerdere andere dubieuze documenten bediende en bedient. Dit werpt eveneens een smet op de bewijswaarde van de neergelegde bevestigingsbrieven.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen luiden als volgt en worden door de Raad overgenomen:

“De overige door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara bevat informatie betreffende uw identiteit en geboorteplaats, maar kan uw tewerkstelling en verblijf voor uw komst naar België niet aantonen. Wat betreft het etiket van DHL dient tot slot te worden opgemerkt dat deze er enkel op wijst dat u post ontving uit Afghanistan. Dit wordt an sich niet betwist.”

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, verblijfplaats(en), situatie en problemen.

Bijgevolg maakt hij het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in zijn land en regio van herkomst – onder meer de veiligheidssituatie aldaar en de situatie voor personen met een verwesterd profiel – verder niet dienstig en kan verzoeker met deze verwijzing geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

4.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke profiel, achtergrond, herkomst, verblijfplaats(en), situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële profiel, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT